По конфіскаті. — Наклад другий!

Ч. 98. Львів, четвер 22. червня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 1200 М
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 75 М., в „Надісланім“, в „Оповістках“ і некрольоґи 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Польські ходи під українську Церкву.

„Знайте браття, підкопана уся Україна —
Від Гадяча до Глухова, з Лубен до Люблина.
Під церкви з будинків панських прокопані ходи
На упадок і погибель темному народу“.

Куліш: Великі проводи.

(вщ.)

...„Сповнилося — пише „Kurjer Lwowski“ — гаряче бажанне польського правительства й народа. Майже триміліонове населенне православне в Польщі, серед котрого один відлам на Холмщині і в Виленщині отверто признається до польської народности, вже не буде підлягати духовному зверхникови, що перебуває в столици ворожої нам здавна держави“. А „Rzeczpospolita“ також на радощах оповіщує світу: „Стався історичний факт великої ваги для польської держави.. Собор православних епископів, зібраний у Варшаві, узнав канонічну незалежність Церкви в Польщі“. Стався цей факт 14. ц. м. на втіху цілої Польщі без ріжниці партій, стався наслідком пильних заходів і старань польського правительства, при безпомічности й безсильности православних гієрархів

в хвилі занепаду церковної влади під большевицьким режімом у Московщині й на Україні після усунення Тихона з патріяршого престола. Якимиб там способами і не осягнено цей історичний факт, а конець-кінцем: „під церкви з будинків панських підкопані ходи“.

Як нам на це дивитись? Певне, що не тішитися з Поляками. Тим менше нам з ними тішитися, коли і для них підстава до втіхи поки-що непевна. З числа 5 гієрархів, які зібралися в Варшаві, акт проголошення незалежности української православної Церкви підписало тільки трех: варшавський митрополит Юрій, волинський епископ Діонизій і пинсько новгородський Александер. Двох не підписало акту, не зважаючи на сиренин голос премієра Поніковского, що витаючи особисто Собор православних владик, виголосив повну приманчивости промову. Не підписав акту виленський архиепископ Елєвтерій, тому, що благорозумно наперед захорував підчас Собору, і городненський епископ Володимир, тому, що по просту не хотів підписати. Чи руководились вони

мотивами церковного характеру, на разі невідомо. В кождім случаю їх відступленнє не вийшло на користь поваги проголошеннє акту незалежности православної Церкви. А в якій мірі той акт довершився „добровільно, без усякого натиску зі сторони польського правительства, більшістю голосів без протесту і спротивлення зі сторони меншости епископів“, — як впевнює нас „Rzeczpospolita“, це покаже недалека будучина, в якій прийдеться польському правительству старатися о узнанне того акту патріярхами инших самостійних православних Церков, передовсім царгородським.

Поки-що нам виразну провізоричність варшавського акту здраджує вже хоч би те застереження епископів, яким вони зобовязують польський уряд постаратися о узнаннє не лиш зі сторони патріярхатів Греції, Болгарії, Румунії але й зі сторони патріярха в Москві, як-що він верне на свій престол і як що московський патріярхат не буде скасований. Чи таке застереження є виразом тенденції зірвання української православної церкви з московським патріярхатом в інтересі автокефалії? Ні. Воно вказує лиш на те, що свій крок, лишаючи на боці квестію добровільности, епископи готові оправдувати анархією в московськім патріярхаті. Але що таке оправданнє не для всіх владик було вдоволяюче, це ясне після того, що сталося. Все воно заповідає, що втіха Польщі може дуже скоро минутися. І чи тоді ми мали би знову сумувати з нею?

Автокефальність, самостійність Церкви для кождої нації пожадана річ, але тільки в межах власної держави. Тоді Церква стає чинником, що ту державу зміцнює

стає рівночасно й безпомічною, бо ні відки сподіватися помочі їй, тій Церкві, що з сильним центром зірвала.

Як довго українська Церква в Польщі матиме за собою опору — православна в петербурськім чи київськім в патріярхаті, уніятська в римськім папстві, так довго чужі посягання на неї знаходитимуть стрим з боку. Не на руку був той стрим Польщі в давнину. Тому вона вже в кількадесять літ по проголошенню церковної унії в Бересті негодувала на ту унію, що давала Українцям опору в Римі. Чув нераз уже митрополит Рутський з уст польських гієрархів, що схизма для них була би ліпша, ніж унія. Стверджував се під кінець XVII. ст. еп. Суша в меморіялі до Риму. Писав митрополичий офіціял о. Камінський 1685. р. про невдоволеннє польської гієрархії, що унія перешкаджає їй — з огляду на Рим — загарбувати уніятські церковні маєтки, брати з Українців десятину, ополячувати їх, латинізуючи. — Толєровала Польща унію, бо тільки навертаючи на неї Українців православних, могла відривати їх від звязку з Москвою. Не мала ще сили ні способу проголосити для себе автокефалії православної Церкви. Тепер їх знайшла. Так їй бодай здається. Сподіймося, що розчарується.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередню свою адресу.

Українці в Америці.

Манифестація і віче у Вунсакет.

Як доносить американська „Свобода“, дня 14. мая відбулася в американськім місті Вунсакет манифестація, получена з вічем в справі польського режіму у Східній Галичині. В манифестаційнім поході взяло участь до 1400 мущин і женщин та 600 дітей. По переду і боками йшла місцева поліція, бо Поляки за всяку ціну хотіли похід розбити. Учасники походу несли таблиці з протестаційними написами. По середині походу їхало авто, везучи майора міста в товаристві місцевого комітету вічевого.

Опісля учасники походу зайшли до просторої міської галі, де майор міста виголосив довшу промову, в якій висловив симпатію до українського народу та його визвольних змагань і дивувався, що Українці в Америці так сильно зорганізовані. Потім промовляв по англійськи бесідник з Ню-Йорку, представивши теперішне положення у Східній Галичині, та місцевий укр.-кат. парох. Віче скінчилось відспіванням гимнів „Ще не вмерла Україна“ і „Не пора“.

Протестаційне віче уладили Українці дня 14. мая ц. р. в Трентоні, Н. Дж. Промовляли о. Вол. Каськів і І. Бородайкевич, що представили положення українського народу під польською владою. Після віча, о год. 11. в ночи розійшлися вічевики, щоб поставити ґен. Галєрови — як пише американська „Свобода“ — тріюмфальну браму. Розібрали сотки жовтих плякатів, на котрих було надруковане коротко все, що наш народ зазнає від Польщі і за короткий час усі стовпи біля „сітігол“ і „стейтгавзу“ покрилися наліпками. Другого дня ранелько переходили мешканці Трентону, читали з цікавістю найновійшу історію Східної Галичини та сусідних українських земель і киваючи головами, говорили оден до другого:

Того самого дня відбулося віче в Пасейку, Н. Дж., в тій справі та та в справі участи у нюйорській манифестації, що, як відомо, відбулася дня 27. мая. Віче відкрив Д. Лещишин, а потім проф. Білоскурський виголосив знамениту промову, в якій представив останню визвольну боротьбу українського народа з усіми її наслідками. Коли зясував терпіння бездольних людей, заплакав бесідник, а з ним увесь народ на вічу. На вічу був один Поляк, що прийшов підслухати, що будуть говорити, і на диво — він плакав разом з Українцями. І його душа не видержала, коли почув многострадальну історію останніх років у Галичині.

Промовляли ще Н. Галаган і ... Л. Левицький. Останній бесідник захопив і одушевив усіх слухачів, коли з наболілої його душі вирвався грімкий поклик: „Проч з партійними непорозуміннями! Ставаймо в один ряд! Ми всі діти одного народу, а той народ жде на нашу поміч! Ту поміч ми йому дамо! Першим кроком нашої єдности буде, коли всі — від малого до старого, підемо на вулиці міста Ню-Йорку розкрити перед цілим світом страждання українського народу!“

Віче скінчилося вибором комітету, що зорганізував виїзд Українців з Пасейку на згаданий манифестаційний похід в столици Зединених Держав.

Большевики про Гаґу.

Голос Літвінова, Чічеріна і Раковського.

Берлінська „Наканунє“ оголошує погляди Літвінова, Чічеріна і Раковського на вигляди гаґської конференції з звязку з конференцією в Ґенуї. Представник совітів в Газі Літвінов на цю тему між и. сказав:

Мушу замітити, що нам були ясні комплікації російського питання та трудности її полагодження

Пр. 189|22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник“ ч. 92. з дня 15. червня 1922. в артикулі під наголовками: 1) „Дописи з краю“ в уступі від слів „Решту принесено“ аж до кінця артикулу. 2) в рубриці „Новинки“ артикул під наголовком „Тягнуть данину“ в цілости містить в собі єство злочину з § 65 а) з. карн. узкав доконану в дни 14. червня 1922 конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1852 Д. п. д. № 6 ex 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 400 Мп. — Львів, дня 16. червня 1922.

(Підпис нечиткий).

як тільки передано нам льондонський меморіял. При першій стрічі з Англійцями і Італійцями в приватній розмові я запропонував, що необхідною річю є створити комісію, яка після ґенуенської конференції мала би зайнятися подрібним розгляненням усіх проблємів, звязаних з російським питанням.

Щоби сказати правду, бажав я годі, щоби Ґенуа усі ці питання передала комісії, перейшла до денного порядку і занялася полагодженням цілого ряду політичних і економічних справ, яких усунення вплинуло би користно на покінчення праць конференції. Одначе тоді ніхто не хотів нічого чути про таку комісію. Всеж таки вкінці мусіли переконатися про необхідність такої постійної комісії.

Ясно, що Гаґа мусітиме свої праці розпочати тим, на чім перервано ґенуенські наради, значить, виясненням вимірення і форм фінансової допомоги, яку захід може дати Росії. Коли ця проблєма буде успішно полагоджена, тоді Гаґа призначена на те, щоби там розпочате в Ґенуї діло щасливо закінчити.

Чічерін обмежився тільки до замітки, що вже сам факт зорґанізовання гаґської конференції є симпатичний, як доказ конечности порозуміння з Росією для привернення політичної і економічної рівноваги в Росії.

Голова української совітської делеґації **Раковський** заявив, що успіх гаґської конференції залежатиме від Франції і Бельґії. Коли вони закинуть свою принципіяльну опозицію і займуть річеве становище, тоді вигляди конференції будуть дуже великі. Він заявив: Під цю пору не хочу твердити, яке становище займе оконечно француський уряд, хоча по голосам преси, він не задумує змінити своєї позиції. Впрочім мусить взяти під розвагу важну обставину. Гаґа буде останньою спробою колективного порозуміння з Росією. Через місяць після закінчення гаґської конференції, яка має працювати протягом трьох місяців, кожда держава матиме право заключати окремі договори з совітською Росією. В Ґенуї обмежено це право під деякими клявзулями тільки чотирьом державам: Швеції, Італії, Японії і Чехословаччині. Думаю, що ця обставина спонукає француський уряд поважно застановитися над справою та що вона причиниться до успіху гаґської конференції.

Чеська преса.

(Огляд за час від 1. до 10. червня 1922.)

„Прагер Таґблят" з дня 2. червня приносить вступну статтю під заголовком „Східно Галицька політика", в якій обговорює послідну фазу політики Чехословаччини в справі східно-галицького питання. Д-р Бенеш дуже занятий своїми справами так внутрішної як і вншної політики і важко сконстатувати, чи має він час слідити голоси української преси. Але повинен звернути увагу на обурення українського народу з приводу його поведення в справі східно-галицькій. Про се пишеться дуже багато в українських дневниках, а між тим судьба України та українських земель не повинна бути для Праги рівнодушною. Поперед усего є Українці Славянами, отже расово братя чеського народу. Відтак бються Українці о своє національне самоозначення отже о виконання цього права, якому своє повстання завдячує теж чехословацька република. А вкінці живуть Українці також на Прикарпатській Руси, а тим самим творять частину населення чеської держави. Отсі три моменти повинні остеречи керманичів чеської політики перед торгованнєм („Куггандель") в українських справах на користь Польщі. Всім відомо, що Поляки ставлять до Чехів три вимоги: Привернення усіх національних прав для польських меншостей на територіях, які дісталися Чехословаччині — відступлення Яворжини — успішна поміч задля інкорпорації Східної Галичини в склад польської держави. Заходи д-ра Бенеша дійти з Поляками до порозуміння та добрих сусідських відносин безперечно похвальні — але треба замітити, що се порушує усі почування людськости, коло робиться вислуги проти народу, який, стоючи на основі самовизначення, бореться о свободу. Тай розум політичний — зогляду на дальшу будучність — промовляє за тим самим. Стаття кінчиться заміткою, що булоб пожадане справу висвітлити, та дати докази, що побоювання і заміти української преси в справі східно-галицькій не мають реальної основи.

Всі головні дневники пражські з дня 3. червня с. р. подають комунікат Пресового Відділу Зах. Українського Представництва в Празі про приїзд та персональний склад делеґації зах. українського Товариства Союза Народів на міжнародний конґрес.

„Народні Політіка" з дня 3. червня с. р. подає коротку інформаційну статейку під наголовком „Східна Галичина", в якій подає за українськими часописами інформацію про наше становище на конференції в Ґенуї. Пропозиція Бенеша, щоби визнати суверенність Польщі над Східною Галичиною „не подобалася". Уряд Петрушевича є сему рішучо противний. Натомість делеґація під проводом д-ра Костя Левицького предложила меморіял, в якому домагається утворення зі Східної Галичини републики вільних народів. Галицько-українські делеґати переспрaвляли в тій справі також з большевиками. Статейка кінчиться невірною інформацією, взятою з польських дневників — немовто д-р Назарук їде до Берліна, щоб переговорювати з там. большевицьким посольством в напрямі прилучення Східної Галичини до Радянських Републик.

Проти повищої інформації „Народної Політіки" подав спростовання Пресовий Відділ нашого представництва в Празі.

„Трібуна" з дня 4. червня, а за нею і инші дневники, подає вістку з Варшави про димісію ґабінету Поніковского.

Вечірне „Чеське Слово" з дня 7. червня приносить портрет директора українського театру в Ужгороді Садовського з прихильними замітками — а се з нагоди приїзду сего театру на гостинні виступи до Праги в днях 5. до 16. с. м. Прихильні оцінки з перших вистав нашого театру в сали Швандового театру на Сміхові принесли відтак „Час", „Трібуна" і „Венков" — сей послідний заохочує чеську публику до навідування театру, який хвалить за уміле виведення сцен з народнього життя.

„Вечерні Ческе Сльово" з дня 8. червня приносить повний текст умови Чехословаччини з Совітською Росією та Радянською Україною. Умову сю з Совітською Росією підписано дня 3. червня с. р. з Радянською Україною дня 5. червня с. р. Умова ся важна в своїй части політичній, зобовязуючи усі три держави до задержання невтральности в разі воєнного заатаковання котрої небудь з них иншою державою. Совітську Росію не визнається вправді де юре, але представництва Совітської Росії та Радянської України в чехословацькій Републиці узнавати буде ЧСР. як одиноке леґальне заступництво Совітської Росії та Радянської України, при чому признається головам місій сих держав та їх двом заступникам права екстеріторіяльности. Вкінці заступствам конзулярним признається всі права консулятів держав суверенних.

З артикулі 8. договору обі сторони принимають на себе обовязок здержатися від всякої пропаґанди проти влади, політичних та соціяльних уряджень другої сторони. Артикули від 14. до кінця відносяться до справ господарських та торговельних та пригадують своїм змістом анальоґічні постанови договору совітсько-німецького заключеного в Рапалльо.

„Руде Право" з дня 8. червня приносить статтю про плян нової інтервенції проти Совітської Росії і наводить документи предложені вже Чічеріном на конференції в Дженові.

„Лідове Лісти" з дня 8. червня ср. приносить знаменну статтю підписану ініціялами „І. II." під написом „Східно-галицьке питання". Стаття зачинається від сього, що східно-галицьке питання як питання міжнародне стало знов актуальним наслідком ґенуенської конференції. Міжнародний характер східно-галицького питання мусів признати теж польський міністер закордонних справ Скірмунт, боронячись проти вирішення справи на самій конференції і покликуючись на те, що компетентним чинником до її вирішення є тільки Найвища Рада. Відтак представляється в статті правний та фактичний стан справи на основі відомих мирових трактатів та вирішень Союза Народів та наслідки, які мусить мати постанова про намірені переспрaви в Гаґі.

Д-Р ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

КУЛІШ — КУЛІШЕМ.

(Продовження).

Можливість приблизити прінціпи етики Спінози до етики християнства була мабуть дуже на руку Кулішеви в його диспутах на релігійні теми з членами Кирило Методіївського Братства. Ця можливість певно спонукувала Куліша до таких диспут. І не один Куліш давав до них привід. Скорі до них були й инші члени Братства, передовсім Гулак і студент Тулуб. В диспутах порушувалось — як зізнавано на жандармських допитах — відношення релігії до фільософії примирення релігії з фільософією, засади француського новокатолицизму, навчання Штравса в звязку з постулятом викинення мітів з християнської релігії. Як згадано вже, були такі диспути відгомоном ріжних пропаґанд — домашних і заграничних. Рівночасно одначе основу їм давали університетські виклади фільософії й лєктура літературних новин. Протоєрей Скворцов, що з професорської катедри поборював, наприклад, Штравса, тим самим був мимовільним сівачем його думок, будив заінтересовання для поборюваних ідей. Навіть слабші літературні твори овіяні такими ідеями могли осягати велику популярність в кругах київської молодежі. Між иншими таким польським твором був „Jordan" Едварда Желіговського (вид. 1845), що не остався без впливу й на Шевченка, а був написаний під впливом навчань Polski Chrystusowої. До читаних тоді писань належала й Шевченкова „Тризна" — написана по московськи 843 р., по всій правдоподібности в залежности від традицій масонства, але й не без слідів славянофільських ідей, в кождім разі в дусі не противнім спінозизмови. Все те не могло бути чуже Кулішеви, одному з живійших членів кружка, що всім тим інтересувався і як член раншого кружка, перенятого евангельським прінціпом любови, старався погодити з ним такий же прінціп любови з етики Спінози.

На безпосереднє познайомлення Куліша з етикою Спінози вказує епіграф „Зазивного листу" в „Хуторній поезії". Він поданий Кулішем по німецьки: „Der freie Mensch denkt an nichts weniger als an den Tod, und freie Weisheit ist nicht ein Nachsinnen über das Sterben sondern über das Leben.. Man muss die Handlungen der Menschen weder beklagen, noch belachen, sondern begreifen. *Spinosa*". Такий епіграф одначе, можна би замітити, міг Куліш припадково десь вичитати, а не конче виписати з книжки Спінози. Щоб усунути всякий сумнів, повторю тут із „Зазивного листу" уступ, який кождого повинен переконати, що Куліш з етики Спінози знав багато багато більше, ніж одну чи дві гадки наведені в епіграфі.

„Усе те зле й лихе, — пише Куліш — що заподіяла нам колись нещаслива Ляхва, а тепер останніми часами необачна Москва, сталось через політичню темряву, — через те, що **політика не питала дороги в науки, а наука не опіралась на єдину фільософію, достойну свого імени, на фільософію природовідання.** Дійшовши з прогресом кругосвітньої наукової праці, тієї правди, що **безкраїй і безмірний космос, у величезних і найменших творивах Божих, дає нам закон громадянського і розумового прямування,** кладемо її в основину нашого проповідання української національности і духовної свободи".

Наведені слова Куліша стверджують понад усякий сумнів, що він не лиш знав основну науку Спінози, фільософію природовідання, не лиш уважав її за єдину фільософію достойну свого імени, але й приняв за свою, поклав її в основи своєї ідеольоґії.

З навчання Спінози Куліш в проповіданню української національности і духовної свободи черпав тверду віру в непропащу силу української нації, яка опреться всякому насильству, встане після кождого упадку. Не лякають Куліша, не набавляють його песимізму злидні пережиті українською нацією, бо „нема — каже він — такої безодні, з котроїб не викарабкалась нація **моральною перевагою над стихійною силою,** над силою незапрацьованого чесно багатства і над силою власти, неоправданої фільософією природи".

А ще виразнійше в „Історичньому оповіданню" повтаряє Куліш те саме, навязуючи до сказаного істориком Момзеном, що правителі народів приводять народи зовсім не до того, до чого привести силкуються. „І справдіж бо — каже — **народи живуть по закону Божому, по закону природи,** і вся правительська мудрість тілько в тому й єсть, щоб сього закону не ламати, — скажемо лучче: щоб об сей закон не розбитись. Тим же то й мізерний, знівечений і незгідний нарід український має таке велике право на свою жизнь, як і найменша травинка на свою. Бо і найменшій на землі травинці дала природа таку велику потугу жизні, що хоть би всі деспоти, від самого Німрода почавши, працювали над тим, щоб її на світі не було, — не здолілиб сього вдіяти!"

Яке воно згідне з наукою Спінози про субстанцію в її модифікаціях (одиницях), що є вічні, непропащі та й яке воно для нас вічновартне, — особливо в хвилях припливу песимістичних настроїв!

(Продовження буде.)

Коли сі пересправи доведуть до помирення з Совітською Росією, то прийде на чергу справа всеевропейського мира на протяг 10 літ, а з тим і конечність вирішення східних границь Польщі та судьби Східної Галичини. Але колиб навіть конференція в Гаазі розбилася, то і тоді справа стане пекучою з огляду на можливі міжнародні конфлікти, бо буде лежати в інтересі держав Антанти, щоб передовсім заспокоїти небезпечні території, до яких в першій мірі належатиме Східна Галичина. Вкінці автор ставить питаннє, яке значіннє має мериторичне вирішеннє східно-галицької квестії для чехословацької републики. У відповідь на се питання вказує автор на три для ч.-слов. републики важні моменти, а саме: на конечність удержання безпосередної сполуки з великим славянським світом, в першу чергу з Росією та Україною — на потребу удержання вигідних торговельних зносин зі Сходом, а вкінці на потребу удержання симпатії з великим, руським та українським народом, які ніколи не забули Чехословаччині яку-небудь акцію змагаючу до прилучення Східної Галичини до Польщі. Автор взиває чеську дипльоматію, пресу та свою суспільність взагалі звернути особливу увагу на все, що діється в справі Сх. Галичини.

„Трібуна“ з 10. с. м. приносить з Варшави сензаційну вістку від власного кореспондента, після якої премієром в Польщі має стати генерал Сосновскі, мін. війни в уступившім ґабінеті Поніковского. Уступити мав би також Скірмунт, якому партії лівиці закидують, що в своїй політиці був замало обережний, через що його політика обчислена на вні́шний ефект, принесла в дійсности шкоду польським інтересам.

Тойже денник приносить довшу статейку про намірену на дальший шкільний рік культуральну працю по школах і заводах на Прикарпатській Україні.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

Занедбане поле.

Всякий нарід живий, не зважаючи на всі обмеження чужої політичної влади, не переставав все формувати себе в заокруглену суспільність і змагати до того, щоби шляхом природного розвою свій вплив розширити на всі сторони, у всіх напрямах, царинах і галузях людської діяльности та від того, в якій мірі це йому вдається, залежить його життєва сила й боєздатність.

За приклад возьмім собі хочби тільки Чехів, Поляків, Хорватів в добу їхнього політичного упадку.

Їх розвій опанував тоді особливо всілякі свобідні заняття й умілости поплатні. В тім часі найменше продукували вони урядовців. Чехи однак і в тім пішли далеко. Своїми урядовцями заповнили всі канцелярії, а офіцирами половину австрійської армії. Натомісць Поляки своїми фаховими людьми, як інжинірами, техніками, купцями, промисловцями, ремісниками, агрономами, лісничими, цукорниками, аптикарями і т. п. заповнили великі простори Росії, а найбільше усадовилися на Правобережній Україні. Поляки будували Росії залізні дороги, мости, казарми, провадили цукроварні, горільні, а почасти всілякі заводи і фабрики. В казармах Володимира Волинського, т. зв. ковельських та козацьких, мав я в 1916. р. нагоду ствердити на залізних грубах фірму: „Fabryka Staporków, Warszawa“, з чого знов міркувати можна, що величезне підприємство будови тих казармів, як не в цілости, то в значній мірі спочивало в польських руках. По українських містах повно є свого рода каварень та цукорень (кондиторських), але тримають їх виключно т. зв. Поляки (латинники). Подібно зі столівнями (ресторанами) і такими підприємствами, де західчивість, трудолюбивість, умінє й вихованість виступає яскраво при московськім лінивстві та неуцтві. Україна також була ще чимось так довго, доки стояла хоч під маленьким впливом Захода, натомісць підупала зовсім під лихою учителькою — Москвою.

Але вертаю до річи. І в Галичині українському народови ще далеко до того, щоби утворив з себе заокруглену, подібну тамтим народам суспільність. В деяких родах занять не маємо навіть представників, бо Українці їх обминають. По містах наших, а навіть в самім Львові нема на прим. фризієрів Українців, хоч всюди мали би незлий інтерес.

По при те істнує ще оден фах, у нас майже цілком забутий, а який хочу тут пригадати нашим абітурієнтам. Сей фах вимагає укінченої ґимназії і є ним фармакольоґія.

Се поле в нашім народі дивним дивом лежить цілковито облогом. В цілім краю не маємо ні одної аптики, дроґерії, складу аптичного, ляборатоії ні фабрики артикулів аптичних, бо і не маємо мабуть ні одного маґістра фармації, який мавби право вести інтерес в тій области. Фах цей чейже не кепський, а спочиває до тепер виключно в руках Поляків і Жидів. Тимчасом не бракує у нас абітурієнтів, що марнують час і роздумують, котрий з факультетів їм вибрати. Не думає тільки ніхто з них бути аптикарем, або стати взагалі маґістром в тій поплатній царині заняття і підприємств.

Щоби стати маґістром, абітурієнт поступає зразу на дволітну практику до аптики, опісля кінчить дворічний курс на університеті, потому знов вертає на два роки до аптики і видержує маґістерський іспит.

Цікава річ, хто на тому полі зробить у нас початок?

Д-р Й. Пеленський.

Фраґменти лихоліття.

I.

Не вільно збирати на голодних на Вел. Україні!

Starostwo w Śniatynie.
L. 11895 22.

Śniatyn, dnia 9. czerwca 1922.

Do
Zarządu Czytelni „Proświta“
na ręce p. W. Hryhorczuka
w Rożnowie.

Prośby wniesionej tu dnia 6 czerwca 1922 o zezwolenie na zbiórkę na cele głodnych na Ukrainie nie uwzględniam i na przeprowadzenie zbiórki w Rożnowie w czasie nieokreślonym nie zezwalam, a to z powodu braku odpowiedniego zezwolenia Województwa.

Przeciw temu orzeczeniu może wnieść rekurs do Województwa w ciągu dni 14 po dniu doręczenia niniejszego orzeczenia. Rekurs wnieść należy przez Starostwo.

Starosta
Tyszkowski.

Подібну заборону видало староство в Калуши (10./VI. 1920 ч. 150.) „pod najsurowszą karą“.

II.

Коломийське староство в справі метрик.

Starostwo w Kołomyi.
L. 11.060/922.
Wystawianie metryk
w języku łacińskim.

Kołomyja, dnia 10, maja 1922.

Do
Wielebnych Urzędów parafjalnych
powiatu Kołomyjskiego.

Doszło do mej wiadomości, że

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

УКРАЇНСЬКА МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА.

IV.

Стінка на ліво від входу до великої салі занята творами добре відомої українській публиці артистки п. Олени Кульчицької з Перемишля. Дивлючись на цю, розмірно невелику, ґрупу експонатів, не відомо — чому більше дивуватися — чи ширині опанованої артисткою техніки, чи тій безмежній любови інтеліґентної жінки до мистецтва. Одно і друге так і полонить око кождого, чуткого обсерватора. Бо поминувши на боці факт, що в Кульчицькій найшли свою талановиту інтерпретаторку усі технічні засоби малярства — чорно-білий рисунок, дереворит, офорта, акварель, олій, емаль і т. д. то хоч би на експонатах нашої виставки можемо переконатися, що кожен з предметів, які зацікавили артистку, трактований залежно від його характеру — індивідуально. Це прикмета рідка, але в тійжеж мірі цінна у кождого плястика; вона не дозволює йому повторюватися і вичерпуватись. А чейже та пані Кульчицька, яка від ряду літ ще ні разу не відмовилася від праці, коли треба було зілюструвати ту чи другу книжку, той чи другий журнал, мала повне право до перевтоми. І хоч надмір ставлених до неї вимог, відбився на тій чи другій з поміж сотень її ілюстрацій, то те, що родилося поза рамками замовлення чарує нас заєдно свіжістю замислу і тонкістю трактування, на що може здобутися тільки жінка з такою культурою, яку бачимо в Кульчицької. Бо тільки та вроджена і набута культура, від якої рівночасно узалежнюється уже підчеркнена мною непомірна любов до мистецтва, могла утворити з Кульчицької тонку офортистку і емалієршу, прикувати її до мистецьких завдань, немислимих без таких основ творчої структури.

Ті самі духові завдатки заставили її сестру п. Ольгу Кульчицьку віддатися всеціло мистецькому килимкарству, якого муравлина техніка межує з самозабуттям. Жаль тільки, що п. Ольга Кульчицька у виставлених килимах не попробувала продовжувати величніх традицій українського старого килимкарства, якого прекрасну збірку маємо хоч би в одному тільки Музею Наук. Тов. ім. Шевченка.

Паням Кульчицьким довелося рівночасно патронувати жінкам художницям, які приняли участь у нашій виставці. З інтересними костюмово-декоративними проєктами до пєси Кшивошевського „Чорт і шинкарка“ виступила п. Морська Загарова; колєкцію пастель, в яких помітне змагання до самобутности, показала учениця Новаківського п. Зоня Зарицька. Крім того одним експонантом запрезентована п. І. Шухевичева.

В поряд з ґрупою праць Олени Кульчицької найшла собі місце група картин Юрія Магалевського. Цей учень петроградської Академії художеств з кляси Ріпина, виставив більших розмірів портрет драм. артиста О. Загарова, три менчі портретні студії та ряд пейсажів. Можна сказати, пейсажні етюди Магалевського з їх безпосередністю першого враження, репрезентують кращий бік його творчости. В них то помітно, що битий долею артист, якому ради „хліба куса“ доводиться заробляти самим грубим, ремісницьким способом, віддихає душею в момент, коли може свою кисть вчинити музичним інструментом, на якому співає хвалу природі і її вічним чарам.

Гомоном давно проспіваної пісні, спомином минулих днів, віє від експонатів старшого поміж нашими художниками Антона Манастирського. Виставив він „Козацьку стежу“ і „Квіти“, що сумують в скляночці, наче докоряючи тим, хто не міг чи не хотів піддержати артиста тоді, коли він був молодим і як це звичайно говориться... многонадійним.

І чомусь, пишучи про Манастирського, міні хочеться звернути увагу публики на три скромні, як і їх автор, експонати Івана Старчука. Чи не вразить кого той автопортрет молодого українського жовніра-художника з перевязаним оком, втраченим на жовківських полях в бою за право Нації? Той жовнір інвалід з одним тільки оком, що в слушний час проміняв кисть на кріс, тепер назад вернувся до свого мистецтва і жде від тих, на кому ляже відповідальність за кожен прозіваний момент, за кожен змарнований талан — уваги до себе. В тому, що він дав на виставку лежить повна запорука того, що Іван Старчук заслугує на цю увагу.

Самотою серед малярської братії опинився скульптор Андрій Коверко. Скорий речинець виставки не дозволив йому дати нічого поза кількома портретними студіями, між якими погрудя поета М. Вороного і стилізований портрет О. Загарова говорять про сильно розвинуте почуття плястики і чутку обсервацію у автора. Осягнено тут в першу чергу те, чого старим звичаєм вимагається від портретів — схожість з моделем, доповнену доволі тонко підчеркненою психольоґічною характеристикою. В останньому напрямі богато говорить автопортрет скульптора в двох редакціях — різьбі і картині.

Квіткою, кинутою на передчасну могилу молодого Київлянина Юрія Балицького, відомого галицькій публиці під псевдонімом М. Вихора, є показання його двох мало-оріґінальних і не безакидних акварель „Боярині“ і „Баядери“.

Обявом певного рода товариської куртуазії можна вважати виставлення двох картин маляра-аматора В. Козакевича, що любовю до мистецтва виповнив собі ту частину життя, яка оставала йому як решта з сірого буддня поневільної праці „для життя“.

niektóre Urzęda parafjalne prowadzą księgi i wystawiają metryki oraz wyciągi metrykalne w języku krajowym, a nie łacińskim.

Ponieważ ten sposób urzędowania sprzeciwia się obowiązującemu po dzień dzisiejszy rozporządzeniu b. austr. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. września 1875 L. 1767 ogłoszonemu obwieszczeniem b. Namiestnictwa z dnia 25. września 1875 L. 47131 w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z roku 1875 Nr. 66, a zarządzającem prowadzenie ksiąg metrykalnych w języku łacińskim, przeto wskutek reskryptu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. kwietnia 1921 Nr. A. R. 72. powołując się na to rozporządzenie ministerjalne oraz niniejszy reskrypt, zakazuję na podstawie §. 7. ces. rozp. z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. u. p. Nr. 96. prowadzenia ksiąg metrykalnych w języku krajowym pod zagrożeniem skutków karnych przewidzianych w tem rozporządzeniu.

Zaznaczam przytem, że wyciągi metrykalne, które winne dosłownie zgadzać się z wpisami metrykalnemi, mają być także wystawiane wyłącznie tylko w języku łacińskim.

Nadmieniam, że jakkolwiek wprowadzone uniwersałem z dnia 20. lutego 1784 formularze ksiąg metrykalnych nie mają nagłówków (napisów o Państwie, djecezji i t. d.), to jednak o ile używane przez Urzędy parafjalne formularze wyciągów metrykalnych nagłówki takie zawierają i nagłówki te bywają wypełniane — winne Urzędy parafialne nagłówki wypełniać również w języku łacińskim, a znajdująca się w nagłówku rubryka „Państwo" ma być wypełniona zgodnie z faktycznym i prawnym stanem „Respublica Polona".

Starosta
wz. Piątek w. r.

L. 11. ..922.

Kołomyja, dnia 10. maja 1922.

Wszystkim Urzędom, Posterunkom Policji Państwowej i Zarządom gminy w powiecie do wiadomości celem zawiadomienia Starostwa o każdym wypadku niestosowania się do powyższego zarządzenia.

Starosta
wz. Piątek w. r.

З польських справ

Пржановскі творить кабінет.

Як доносять польські часописи, десигнований на польського президента міністрів Стефан Пржановскі приняв місію створення кабінету. Він є одним з визначних польських промисловців. Скінчив політехніку в Карльсруґе і був директором кількох фабрик і фінансових інституцій. Перед війною був членом польської поступової партії, опісля брав визначну участь в „міжпартійнім колі", тепер є зближений політично до „міщанського зєдинення".

Про номінацію Пржановского доніс маршалок польського сойму Пілсудскому, котрий прийняв це до відома.

Польща переймає частину Горішнього Шлеска.

В понеділок 19. ц. м. опустили коаліційні війська першу полосу признаної Польщі частини Горішнього Шлеска, то є місто Катовиці й околицю. На місце коаліційних військ вступило польське військо і поліція. Горішношлеські повстанці обняли головну варту в місті. Коаліційні війська пращала з жалем вся місцева людність, яка очевидно боїться того, що може наступити по їх уступленню. Одночасно почалося перенимання цивільних урядів і адміністрації. До Катовиць і околиці приходить бриґада ґен. Шептицького. Також Німці перейmають рівночасно признану Німеччині частину, однак не роблять цього з таким шумом і парадами й не висилають туди цілих корпусів, лише малі відділи, манїфестуючи тим, що вертають до себе до дому.

Паскарський уряд.

Коли посол Діяманд (П. П. С.) довідався про іменовання Пшановского премієром, сказав: „Паскарського уряду Польща ще не мала". Таку саму опінію має Пшановскі в Н. П. Р. і в „Визволєня". Лівиця переконана, що Пшановскі піднявся завдання, до якого не доріс, і тому його місія не вдасться йому. Паскарем називають Пшановского тому, що він є промисловцем і директором кількох фабрик.

Дописи з краю.

Перемишль.

Вшанування памяти поляглих Героїв в Перемишлі і збірка для голодуючих.

Комітет допомоги Голодуючій Україні в Перемишлі, відчуваючи наглячість справи, з гуманних зглядів і не вижидаючи, як вийде окреме запрошення від Головного Комітету у Львові, удався до верховних властей Церкви з надією, що вони кермуючись християнською любовю ближнього, як добрі сини Церкви і свого народа, також із своєї сторони причиняться до увеличення памяти Героїв і до діла милосердя для голодних та вимираючих і сповнять свій обовязок супроти вірних для піднесення їх релігійних почувань і бодрости духа.

Однак в ділі збірок для голодних не вийшло з тої сторони ще жадне зарядження, ані не було у части верховних духовних членів в молитвах за народних Героїв.

Богослуження за погибших Мучеників відправив в день посту, в суботу 10. червня лиш один сотрудник о. Головач, хоча прошено о це о. пароха, а панахиду о кан. д-р Пинило з оо. Кормошем, Тершаківцем і Головачем. Питомців духовного семинаря не припущено до участи ні в Богослуженню ні в поході.

В поході на могили Мучеників-Героїв в Пикуличах в неділю 11. червня взяли участь упрошені окремо оо. пралати: Зубрицький і Мриц та оо. катехити: Мартинович, Комарницький, Василькевич, Мягкий, Головач, Тершаковець, Процько.

Всім Всесвітлійшим і Високопреподобним ОО. складає Комітет щиру подяку, а окремо Всесвітлійшому о. пралатови Мрицови і Високоповажаному п. д-рови Загайкевичеви за прегарні патріотичні промови, Збірному хорови і його дириґентови проф. Богданови Вахняниновн за жалібно трогаючі співи на Богослуженню і в часі походу, а також нашій дорогій молоді, ученицям і ученикам обох гімназій і ученицям жін. семинаря за відновлення і прикрашення могил Героїв, та всім учасникам, школам і інституціям, що увеличили похід своєю присутностю, виражає Комітет най сердечнійше Спаси Біг.

Конференція в Газі.

Вступне засїдання.

На початку засідання вступної конференції дня 19. ц. м. французький делеґат заявив, що Франція возьме участь в конференції під умовою, що з дискусії будуть виключені всякі політичні справи та рішення будуть апробовані дотичними урядами. Крім того Франція застерігає собі відкликання експертів, якщо постава совітів приневолить її до цього. Бельгійський делегат заявив, що Бельгія возьме участь в конференції на умовах, усталених дня 16. червня.

Після тих заяв предсідник повідомив, що утворено **головну комісію**, зложену з представників 25 держав. До всіх підкомісій входять представники Англії, Франції, Японії, Італії і Бельгії. Крім того до підкомісії для справ кредиту входять представники Польщі, Греції, Чехословакії, Болгарії, Лотви і Естонії, до підкомісії для справ довгів Данія, Еспанія, Швайцарія і Литва, до підкомісії для приватної власности Швеція, Фінляндія, Норвегія, Румунія і Швайцарія.

Опісля Карнебек запропонував для скоординування усіх праць утворити комітет, зложений з предсідника головної комісії і предсідників трьох підкомісій. Дальше Карнебек повідомив телеґрафічно совітський уряд про це, які держави возьмуть участь в конференції та який є склад комісій. Його вибрано почесним предсідником головної комісії, яка збереться дня 21. ц. м.

Представник Франції Бенуа, заявив, що Франція возьме участь в нараді, яка відбудеться дня 26. ц. м. З черги Альфан зложив іменем французької делегації заяву, в якій спрецизував становище французького уряду. Всі краї, репрезентовані на вступній конференції, з виїмком Альбанії, війдуть в склад неросійської комісії, яка збереться дня 21. ц. м. задля вибору свого предсідника та предсідників тьох підкомісій.

Нарада Л. Джорджа з Поанкаре.

Л. Джордж і Поанкаре відбули в Льондоні дня 19. ц. м. двогодинну нараду, що визначалась дуже приязним тоном. Оба признали неможливим обговорювати проблеми міжсоюзницьких довгів без американських Зєдинених Держав та без попереднього засягнення їх опінії. Премієри постановили, що представники Франції, Анґлії та Еспанії зберуться в часі ферій, щоб обговорити справу Танжеру. На тій самій нараді французькі, анґлійські та італійські делегати застановляться над справою Сходу з огляду на те, що теперішна ситуація позволяє відложити обговорення тої справи до часу, аж скінчиться анкета в справі турецьких і грецьких звірств. Премієри зовсім не порушили справи анґлійсько-французького пакту, що може бути заключений льояльно і з користю для обох сторін аж після урегульовання справи східної і Танджеру. Вкінци оба премієри постановили на будуче не рішати ніякої спірної справи без попереднього порозуміння.

Поанкаре переслав французькій делеґації депешу, щоб лишилася в Газі, бо згоджено ся на отсі три точки: 1) наради не будуть мати ніякого політичного характеру, 2) технічні справи будуть управильнені лише ad referendum, 3) кожда держава буде держатися становища, принятого на конференції в Ґенуї.

Л. Джордж був дуже вдоволений з отсеї децизії Поанкаре. Щодо проблеми відшкодовання, то оба премієри застановлялися в присутности Горна і Бальфура над загальною ситуацією, витвореною наслідком неудачі проєкту міжнародної позички та наслідком факту, що репараційна комісія організує фінансову контролю над Німеччиною.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Крайового Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

РІЖНІ ВІСТИ.

Протест українського студенства.

Союз Народів приняв обширне меморандум українського студенства в Празі, де протестується проти гноблення української культури, шкільництва, професорів і студенства, а в головній мірі проти дальшого вязнення 12 українських студентів у Львові. Рівночасно домагається меморандум відкриття українського університету у Львові. Підписано його майже всіми студентськими організаціями в Празі без огляду на національність (22.000 підписів).

Недуга Леніна.

Про стан здоровля Леніна видано слідуючий бюлєтен: Недомагання жолудка і кишок усунено зовсім по 10-ох днях. Всі внутрішні орґани в повнім порядку. Температура і пульс нормальні. Всі забурення в обігу крови скінчилися. Пацієнт мається добре, відчуває тільки брак праці, яку заборонили йому лікарі. Бюлєтен підписали: проф. Клємперер, Лєвін та представник народнього комісаріяту для справ здоровля Соловєв.

Невдала большевоцька мобілізація на Дал. Сході.

З Владивостоку доносять, що насильні змагання червоних перевести мобілізацію селян в республиці Дал. Сходу не мають успіху. Селяне розбігаються. (Рпр.).

Радек в Софії.

„Новоє Время" подає, що Карло Радек прибув до Софії.

Шумський вертає до Варшави.

„Варш. Курієр" довідується, що на днях вертає до Варшави неприсутний через довший час представник радянської України — Шумський.

В страха великі очі.

Польська преса доносить з острахом, що на полудне від Крулевца — на гор. Шлеську — Німці концентрують більші відділи війська в повнім узброєнню. Від кількох днів напливають туди дальші транспорти, які мають стояти в звязку з майбутніми маневрами в тій околиці. В тих маневрах беруть участь делеґації тайних військових німецьких організацій.

З концертової салі.

Концерт Романа Придаткевича.

Дня 17. червня ц. р. в салі Муз. Тов-а ім. М. Лисенка відбувся концерт артиста скрипака п. Романа Придаткевича. Програма, подана на афішах, показувала на повну закінченість концерту і справді п. П. в техичному і артистичному відношенню вповні оправдав покладані на його надії.

„Суєта" а-моль Сіндінга, особливо Presto, і Макса Реґера — Прелюдія і Фуґа, виконані з надзвичайною легкістю і чистотою, відразу зацікавили і цілком захопили слухачів. В програму увійшов теж концерт Чайковського, один з найкращих і найтруднїщих концертів скрипкового репуртуару і був виконаний з технічного боку бездоганно. Лишень трохи з артистичного боку артист ще не зовсім підійшов душею до широкого стилю Чайковського. Так наприклад III. частина концерту („vivacissimo") виходила трохи за повільно, хоч, належить додати, вина в тім не була по стороні артиста.

Композиції Альнєва досить оріґінальні і стилеві, але більше сальонового характеру.

Найкращою точкою скрипака

був ґеніяльний твір Чайковського — „Мелянхолійна серенада“. — Артист опрацював його серіозно і зрозумів цілковито бажання автора у згаданій композиції. Слухачів охопив справді мелянхолійний настрій, коли ніжні тони скрипки від тихосердечного благання все більше і більше наростали до одчаю, до горя... і з криком наболілої душі перейшли до боротьби... А після довгого знесилля завмерло все в безнадійній трелі і жахливо згасло... І знов над усім запанувала мелянхолія. Чудесною думкою було приміннення глушника в останніх тактах твору.

Загалом п. Придаткевич вже сьогодня займає одно з найперших місць між українськими скрипаками і має всі дані на те, щоб внедовзі стати на їх чолі. Головна сила артиста лежить у збереженню обдуманої загальної лінії при виконанню та в униканню всяких дешевих ефектів.

До загального успіху причинився також дуже інтеліґентний акомпаніямент п. Ліпчинської, котра з малими виїмками відповіла усім тяжким технічним вимогам. Тільки в концерті Чайковського відчувалась місцями (tuti) деяка слабість і брак розмаху. Та те можна оправдати невідступним майже товаришем артистів „тремою“, яка і на цей раз була замітна в перших точках концерту.

Шкода тільки, що саля була ледви до половини заповнена, хоч концерт був безперечно найкращим в цілому сезоні і приніс повне артистичне задоволення. На салі не видно було навіть деяких любителів музики, котрих звичайно бачимо на усіх концертах. Вони можуть справді жалувати, що не чули свого рідного артиста,

Належить додати, що п. Придаткевич виступить ще в суботу і неділю (24. і 25. ц. м.) на концертах „Бандуриста“ в користь голодуючих на В. Україні, на яких ті що його не чули, матимуть нагоду налюбуватись його прегарною грою.

М. К.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Представник рад. України у німецького канцлєра.

Берлін. (ПАТ.) Часописи доносять, що німецький канцлєр прийняв учера українського повновласника і говорив з ним про справу договору в Рапальо. Як пише „Льокальанц.“, вислідом конференції був згідний погляд, що з поширення цього договору на Україну не повстануть ніякі труднощі. Також справа 400 міл. м., якщо їх Німеччина перейняла від давного українського правительства, буде, як звідомляє „Фос. Цтг.“, полагоджена угодово. Гроші ці будуть до розпорядимости українського правительства, котре перейме на себе винагороду шкід, які повстали при евакуації України німецькими військами. Шкоди ці обчислюють на 100 міл. мк.

Конференція Поанкаре з Л. Джорджем.

Віден ь. (ПАТ.) „Н. Фр. Пр.“ доносить з Льондону, що на конференції між Поанкаре і Л. Джорджем обговорювано також внутрішні справи Росії і зазначувано, що недуга Леніна може викликати в Росії скорий розвиток подій.

Справа розоружения.

Рига. (ПАТ.) З Гельсінгфорсу доносять, що більшість фінляндської преси є за цим, щоби заки дасться відповідь Росії в справі розоруження, скликати конференцію для обговорення справ, звязаних з розоруженням.

Берно шв. Засідання комісії для справ розоруження Союза Народів відложено до 3. липня ц. р.

Голяндські комуністи проти гаґської конференції.

Віден ь. (ПАТ.) „Н. Фр. Пр.“ звідомляє з Гаґи, що голяндська комуністична партія веде сильну пропаґанду проти гаґської конференції. В неділю на зборах в Гаазі пров. комуністів Віинкоп. член палати депутованих поборював остро гаґську конференцію, зазначуючи, що вона не принесе зах. европейським капіталістам ніяких користей, бо Росія не думає платити свої довги або звертати приватні власности. Кредити, котрих Росії треба, причиняться до скріплення комунізму в Росії.

Вибори в Ірляндії.

Льондон. (ПАТ.) „Івнінґ Нюз“ доносять, що по дотеперішним вислідам вибори в Ірляндії дали 35 приклонників, а 21 противників анґлійсько ірляндської угоди та 3 членів робітничої партії.

Пасіч уступає.

Ганове р. (ПАТ.) З Білгороду звідомляють, що през. міністрів Пасіч задумує податися до димісії і взагалі уступити з політичної арени.

НОВИНКИ.

— **Концерт „Бандуриста“ в користь** голодуючих на Великій Україні відбудеться в неділю, дня 24. червня 1922 у великій салі Висшого Музичного Інституту ім. Мик. Лисенка у Львові при співучасти Вп. П.: Д. Бандрівської, поета М. Вороного, Т. Мартиняка і Р. Придаткевича. Програма: І. 1) А. Вахнянин: „Наша жизнь“ мужеський хор; 2) М. Вороний: а) „Dies irae“, б) „Хам і кат“, баляда, виголосить автор; 3) В. Барвінський: „24. Псалом Давида“ — барітонове сольо в супроводі фортепяну – п. Т. Мартиняк; 4) Ґріґ: „Пізнання краю“ – мужеський хор в супроводі фортепяну. II. 5) а) Шуман: Intermezzo es-moll, б) Дебіссі: Rêver e, в) Шопен: Etude f-moll — фортепянове сольо п. Д. Бандрівська; 6) Шуберт: а) „Туга“, б) „На ґондолі“ — мужеський хор; 6) Кореллі: „Folles d'Espagne“ — скрипкове сольо п. Р. Придаткевич; 8) Мендельсон: „Пеан в честь мистців“ — мужеський хор в супроводі фортепяну. Діріґент: д р В. Неділка. — Фортепяновий супровід: П. Лиско. Початок о год. 8. вечером. Вступ виключно за запрошеннями, які можна відібрати в редакції „Гром. Вістника“. Концерт з незміненою програмою буде повторений в неділю, 25. ц. м.

— **Безпідставні вістк.** Польська преса від часу до часу кормить своїх читачів сензаційними вістками про приїзд до Варшави „umiarkowanych ukraińskich polityków“, які готові робити угоду з Польщею. Видно, що й тепер зайшла потреба пустити в світ таку вістку. Ціль сього відома: з одного боку прислівяється свою публику, — мовляв — всеж колись вони погодяться, а з другого боку піддурюється заграницю. І ще одно: між українську суспільність кидається таким чином товчок до підозрінь. І це також не маловажна притока до підпущування качок про поїздку українських політиків до Варшави. Тому, що остання веравійка польської преси викликала занепокоєння серед деяких кругів нашого громадянства, стверджуємо як найрішучійше, що ані ніхто з членів Народного Комітету, ані ніхто з поміж чим небудь замітних членів трудової партії не вів ніяких переговорів з якими небудь польськими чинниками ані у Варшаві ані в краю.

— **Д-р Степан Баран**, був. секретар Народнього Комітету і редактор „Свободи“, з днем 1. липня с. р. переносить адвокатську канцелярію зі Львова до Тернополя. Щаслива думка. Тернопіль, колись оден з найживійших наших центрів, підчас воєнного лихоліття занепав. Мимо сього, що в цім центрі галицького Поділля маємо значну скількість інтеліґенції, відбудова економічного й політичного життя йде там дуже пиняво. Сподіємося, що в особі д-ра Барана Тернопіль дістане меткого організатора, якого досі там недоставало.

— **Польська почта і конституція.** Наш передплатник о. Е Ц. пише нам: „Не можу вислати передплати, бо почта в Тернополі не хоче прийняти переказу, виповненого по українськи. Академик Лесь Вацик, який носив гроші на почту, пішов з експедитором до директора, але й той заявив, що по українськи виповнених перекавів не приймає!“ Це мало місце дня 17. ц. м.

— **Свідство.** Дня 18. червня в духовнім семінари у Львові зайшла нечувана зневага релігійних почувань зі сторони польських жовнірів, що все ще занимають одно крило семінарського будинку від вул. Сикстуської. З нагоди празника Найсв. Евхаристії по полудни уряджений був торжественний похід з Найсв. Тайнами до чотирох внутрі семінарського города пристроєних вівтарів. Коли процесія зблизилася до крила від Сикстуської вул., з брами остентаційно виступило двох жовнірів з шапками на голові і на очах всіх учасників походу зачали залагоджувати свої потреби, а відтак обернувшися лицем до людей, запинали штани. О. Ректор, котрий ніс якраз монстранцію з Найсв. Тайнами, візвав всіх присутних на свідків цеї зневаги. Не відізвався ні один оклик обурення, але на очах многих заблистіли слези глибокого болю. В поході крім всіх оо. Настоятелів і питомців брали також участь запрошені чужі священики, СС. Служебниці Пр. Д. М. з дітьми і поважний гурток української інтеліґенції. — *Учасник.*

— **З судової салі.** Дня 16. червня с. р. відбулася перед судом присяжних розправа проти Івана Федака, канд. адв. в Старім Самборі і селянина Василя Грабовського, яким акт обжалования закидав, що в часі переводження переписи населення у Сх. Галичині, вони аґітували проти і намовляли населення кількох сіл в старосамбірськім повіті до пасивного опору. Обжалованих боронили адв. д-р Лев Ганкевич зі Львова і адв. д-р Галущинський з Самбора. Обжаловані признали, що аґітували проти конскрипції, але додали, що робили це не тільки в кількох селах, а в цілому старосамбірському повіті при помочі відповідно зложених відозв. На своє оправдання подали вони факт, що судьба Сх. Галичини ще не є вирішена, що польська влада не була уповноважена до переводжування переписи населення в тому краю, та що вона вжиє переписи на шкоду українського населення. Обжалований Федак подавав факти на свою оборону, які наглядно стверджували, що його побоювання були слушні. Факти ці робили велике враження на суддів присяжних. Після промов оборонців д-ра Льва Ганкевича і д-ра Галущинського, судді присяжні звільнили обжалованих всіми 12 голосами від вини і кари.

— **Шовіністичне виконання розпорядку.** Заряд Саліни в Косові пояснив собі розпорядок відносно редукцій сил так, щоб „зредукувати“ й позбавити хліба треба самих Українців. Ось документ: Zarząd Żupy solnej w Kosowie L. 1.039. Obwieszczenie, W wykonaniu zarządzonej reskryptem Dyrekcyi Państwowych Zakładów salinarnych w Krakowie z dnia 4 lutego i 9. maja b r. L. 646 i 1.046 redukcyi personalu salinarnego zwalnia się po myśli § 30. regulaminu służbowego z dniem 14. czerwca b. r ze służby salinarnej następujących robotników salinarnych: Ławruk Paweł, Bałahurak Jurko, Bałahurak Wasyl, Burdiak Michał, Josepczuk Michał. Tymiak Wasyl, Dowbeszczuk Wasyl, Hryniuk Michał, Dżureniuk Dmytro, Ferkuniak Mikołaj, Federów Józef, Łyseniuk Wasyl, Ławruk Wasyl, Josepczuk Iwan, Szwediuk Wasyl, Szikiert Franz, Strynadiuk Fedor, Bojeczko Michał, Martyniuk Pietr, Martyniuk Wasyl, Prociuk Pietr, Prociuk Michał, Ferkuniak Michał, Kornej Michał, Pawłyk Stefan. — Kosów 25. maja 1922. — Albrecht. Позбавлені заробітку робітники-Українці повинні зробити з того ужиток, може все таки хтось вищий справедливіще „зредукує“, як косівський пан „зажондца“.

— **„Висша культура“.** Орґанізація українського народнього учительства „Взаїмна Поміч“ набула минулого року реальність у Львові при вул. Люблинської Унії ч. 11., де задумує устроїти учительський приют і бурсу для учительських дітей. Перед двома тижнями приміщено на домі під вікнами першого поверха велику і гарну синьо-жовту вивіску з написю „Учительський дім“. Ночю з суботи на неділю гурток людей облив цей шильд тером і карболем і поплямив фасаду здовж вивіски на 4 метри, чим заподіяв учительській орґанізації значну шкоду. „Взаїмна Поміч“ порішила оставити діло знищення без змін і просить українське громадянство звертати увагу чужинців на цей доказ висшої культури. — Годиться зазначити, що згаданої ночи відбувалася в поблизькій касарні велика офіцирська забава.

— **Вбитий громом.** Підчас бурі в пятницю мин. тижня убив грім проф. д-ра Туліє, який проводив прогулькою польських абітурієнтів львівської І. реаль. школи до Бубнища. Буря заскочила прогульковців по дорозі з Бубнища до Болехова.

— **Самоубийство офіцера і аґента поліції.** В понеділок 19. червня застрілився на своїй кватирі при вул. Театинській ч. 25 польський поручник Генрик Ганка, директор збіжевої секції при львівськім військовім уряді інтендатури. — Того самого дня зажив отрую і згинув аґент львівської поліції, Владислав Гавалкевіч, замешк. при вул. Рапапорта.

— **XV. Парижський ярмарок-виставка.** На днях закінчився в Парижі т. зв. „париський ярмарок“, чотирнайцятий з ряду, який мав на меті, заманіфестувати животність і розвій француського промислу і торговлі. Про величину виставки дає поняття те, що павільони з експонатами займали дві площі: „Place de l' Ecole Militaire“ і „Esplenade des Invalides“. Більшу частину експонатів становили вироби, що відносяться до повоєнної відбудови, як економічно складані доми для тимчасового поміщення бездомних, рільниче знаряддя, машини для обрібки і т. п. Показується, що Франція мимо війни не лишилася в своїм промислі по заду, а в деяких подробицях дорівнує навіть Америці, пр. у виробі машин до писання. (Лише в одному хемічному промислі Франція стоїть ще по Німеччині). Цікавий був відділ виставки, присвячений практичному приміненню електрики, ґазу і ацетиліну в фабричнім і домашнім господарстві. Багатий був діл споживчих виробів, книгарства, умеблювания і т. п. Для пояснення предметів і їх значіння в практичнім життю роздавали властителі експонатів брошурки, фотоґрафії, а приміненне деяких виробів унаглядню вано в спеціяльній кінематоґрафічній галі. — Для історії француських торгів зазначимо, що пер-

ший торг- виставку урядило в р. 1916. місто Ліон, яке й досі уряджує вистави, перші по славних „липських ярмарках“. За Ліоном пішов Париж, за Парижем Бордо. При тім треба зазначити, що число експонуючих і відвідуючих рік-річно росте. Польща не взяла в останній виставці участи, що з жалем констатує польський кореспондент. (За „К. Позн.“)

— **Автерський гонорар Вільгельма II.** За право видання споминів б. цісаря Вільгельма II. видавці Европи й Америки звели бій своїми незвичайно корисними офертами. За посередництвом американських „Таймсів“ здобуло право видання американське видавництво „Гарпер“ за величезну квоту 250.000 долярів (міліярд марок п.). Такого гонорару не одержав ще ніякий хоч би геніяльний письменник. — При тім зазначимо, що Людендорфови заплачено за спомини 40.000 а Гінденбургови 30.000 долярів.

— **Українська балєтова трупа** національного танцю артиста балєтмайстра В. Авраменка після успішних своїх виступів у Львові вибирається з кінцем червня на обїзд провінції. Трупа загостить в першу чергу до Тернополя, Коломиї, Станиславова, Стрия, Дрогобича, Трускавця, Тустанович, Перемишля, Любіня Великого і т. д. Перед виїздом буде даний ще у Львові вечір танців окремо для жидівської публики, в якому сам Авраменко відтанцює жидівський „маюфес“.

— **Новий винахід.** Недужого міщанина Пилипа Салюка з Угнова вислали місцеві лікарі у Львів до насвітлювання лучами Рентґена. На залізниці попав Салюк в руки агентів наганячів і ці спровадили його до лічниці д-ра Леона Рехена при вулиці Собіського ч. 15. Пан доктор замість лучами Рентґена насвітлив недужого лучами власними, зв. „лучами Рехена“. Є це новий доси в медицині непрактикований спосіб насвітлювання. Недужому ставлять на черепі машинку індукцийну до електризовання а до широко розявленого рота вкладають засвічену жарівку електр. столової лямпи, машинку пускається в рух і насвітлення готове. (Автентичне!) Добре є в часі насвітлювання робити в комнаті гамір, тиркотання „прімусом“ до варення чи хочби машиною до шиття. Мужик на тім не пізнається, а це дуже помічне. За цілу скомпліковану операцію веліли Салюкови заплатити „лише“ 4000 мп. Богато пацієнтів завдячують такому насвітлюванню своє вилічення з . . . глупоти. Кажуть, що палата лікарська дуже зацікавилася епохальним винаходом малопольського вченого. Не від речі буде остеречи наших селян, що шукають поради лікарської в чужому для них місті — перед того рода операціями і наганячами, що їх висилають деякі лікарі. Стверджено, що наганячі польського лікаря д-ра Зиґмунта Пілецкого полюють на селян в околици шпиталя і вул. Ґловінського а д-ра Леона Рехена на двірцях залізничих. Нехай селяни бережуться їх! У Львові є кількох дуже добрих і совісних лікарів Українців, до них нехай наші селяни удаються за порадою в недугах і не дадуться затуманювати безсовісним людям.
- Я. К.

— **Книгарська вистава у Фльоренції.** Заграничні часописи приносять цікаві подробиці про отворену недавно міжнародно европейську виставку книжок у Фльоренції. Ця виставка мала служити як один зі символів повороту до культурного передвоєнного життя й широкого вселюдського — а бодай европейського порозуміння. В першу чергу хотіли Німці використати цю виставку для зазначення свойого примиримого духа й охоти, приступити до спільної культурно-мирної праці з цілим світом, забуваючи на недавну вражду. Та показалося, що Анґлія і Франція, головно ця остання, не вважає ще нинішний день за слушний час до братання з Німеччиною. Французькі видавці зазначили і при устроюванню культурної виставки свою „висшість побідників“ і прийняли холодно радісні заяви липських, монахійських та берлінських видавництв.— Але силою факту і культурного богатства стала тут побіджена Німеччина на рівні з гордим та тремтячим за свій успіх побідником, Францією, — дві симетрично побіч себе стоячі однакові салі, по обох боках головного входу виставової палати були заповнені експонатами німецької (з ліва) і французької (з права) книгарської продукції; видно, що воєнне пораження в полі бою не „порацило“ Німеччини на полі культури, вона процвітає на рівні з побідником. Два найзавзятійші вороги станули побіч себе, творячи вісь виставки й будячи однакову пошану в кождого ґлядача. Французька частина — типові французькі видання уложені із взірцевою дистинкцією й кольористичною гармонією, — головно красне письменство. Німецька — тяжша, але багатша, наукові твори і белетристика. На стіні величезний „Reichsadler“ вказує зразу, до кого належить ця солідність виконання і повага, що віє з грубих медичних і анатомічних томів. — Анґлійці вислали на виставку — певно з куртуазії для Італії — майже самі твори артистичних видавництв і кольорових репродукцій образів італійської школи. Цікаві експонати Еспанії, оріґінально й старанно видані наукові твори й красного письменства з ілюстраціями при питомо еспанськім розмаху. — Мадярські видання мало що мають нового, наслідують Відень. — Російський відділ (стережний жовні-рами), отворений з 10 ти дневним опізненням, складається головно з творів большевицької доби, переважно брошур пропаґандистичного змісту. — Італійська продукція найбогатша і найбільше всестороння, однак не обіймаюча цілости того, що створено в Італії на тому полі. Побіч найкращих видань стоять нераз відражаючи погані брошури. Натомісць те, що дали Італійці в в „виставці окладинок книжки“, представляючи ретроспективно всі взірці оправлювання книжки ще з перед середних віків, вправляє ґлядача в подив і насолоду і є найцікавіщим відділом виставки, доказуючим, що вся теперішність мусить зблідну ти перед творами штуки минулих віків.

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 19. червня: американські доляри 4330—4.335, одинки і двійки 4.230·—4235, канад. доляри 4.250—4.255, одинки і двійки 4.150—4.155, нім. марки 13·50—13·55, сотки 13·25—13·40, дрібні 13.00—13·30, леї 27·00—28·20, дрібні 26·00—27·20, чеські корони 80·00—85·00, дрібні 75·— до 80·—, австрійські тисячки новійшої емісії 650—680, старшої емісії 1800—1850, сотки новійшої емісії 60·00—70·00, стар. емісії 160·00 — 170·00, 50-коронівки 30·00—55·00, 20-коронівки 22—26, 10-коронівки 7—12, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. рублі 5 сотки 1·80—2·20, сотки 1·80—2·40 25-рубл. 1.70—1·80, 10-ки рубл. 1·40—1·55, решта дрібних 0·80—0·95, думські тисячки 32·00—42·00, думські 250-рубл. 20·00 до 30·00 карбованці 1·00—2·80, гривни 3·50—7·70, франц. франки 360—380, фунти штер. 16.800—17·000, шв. франки 750—780. Золото: 20 кор. 16.300—16.800, 20-франківки 15.400—15.700, 20 марківки 17·600—18·000, фунти шт. 15.000—15.500, 10-рубл. 20.300—20.700, дол. 3.950—4.100. Срібло: Австр. корони 312—315 5-кор. 1580—1620, фльорени 800—820, рублі 1.280—1.320, копійки 6·20—6·50, амер. доляри 3300—3.350, половинки і чвертки 3.100—3.150, канад. доляри 3.000—3.100, дрібні 2.800—3.000, леї 300—310.

Ціни збіжа.

Дня 19. червня нотовано у Львові такі ціни збіжа за 100 кг.: пшениця 14.900—15.100, жито 13.900—14.200, ячмінь 12.500—12.800, овес 15.000—16.000, кукурудза 00.000—00.000, бараболя 0.000—0.000, фасоля 16.000—17.000, горох 00.000—00.000, біб 0.000—00.000, вика 00.000—00.000, лубін 0.000—0.000. гречка 11.500—12.000, мука: житня 20.700—21.000, пшенична 31.800—32.100, отруби пшеничні 8.200—8.600, отруби житні 8.200—8.600. Мішки 425—460 Конюшина 115.000-130.000 Солома 2.300—2.600, сіно 5.400—6.800, лен 23.000—23.500, гречана каша 24.400—26.500.

Фестин „Сокола-Батька“.

Недільний фестин „Сокола-Батька“ треба зачислити до одного з найкращих і наймилійших. Цілий тиждень слотний не ворожив погоди на цей день, всеж випав день на причуд гарний. Грає орхестра, публика напливає. Тут продажа видавництв, там „колесо щастя“, подальше збираються руховики до вправ, прочі копають мяч... Живе життя! Буфет сильно обсаджений. Маю святе переконаня, що всі веселі і вдоволені. З ударом 5 години розпочинаєся заповіджена руханкова програма. На першу точку іде „біг до мети на 100 м.“ Бере його тов. Щупаківський протягом 11·5 секунд. Другий прибігає тов. Шивага 11·6 с. а третий т. Конашевич 12 с. Слідує другий біг на 600 метрів. Знова тов. Щупаківський стає перший при меті в 1 мінуті 40 сек. і $^{5}/_{10}$ сек. другий тов. Цимбала в 1 мін. 45 с. і $^{4}/_{10}$ с., третий тов. Стадник в 1 м. 45 с. Збирають ґратуляції. Нагороди будуть оголошені пізнійше. По скінчених бігах виводить тов. Суховерська „гагілки“. Чудовий „хоровід“ дітвори школи ім. Шевченка всіх захоплює. Оплескам нема кінця. Громада що раз зростає. Нарікають нишком, чому так точно зачалося? Алеж це „Сокіл“ уладжує, а його завданням — зберігати точність!

Йде 11 руховиків до виконання веж, укладу і під проводом тов. м. голови С. Гайдучка. Вежі гарні, складні і мальовані. Не добачую нічого, щоби хотяй в дечім скритикувати. По скінченню, ураган оплесків а руховики зі стрілецькою піснею на устах бадьоро відходять. — Десять наколесників під проводом тов. Вінцківського виконує їзду, одинцем, двійками, трійками і чвірками. Дальше йде точка гром. Авраменка „Український балєт“. Хто не мав нагоди бачити балєту гром. Авраменка і його дружини в салі Лисенка, побачили на вільнім воздусі. Оплескам і окликам не має кінця.

Народ бавиться на своїм власнім городі, почувається в дома. Година 6·30 попис скінчений. Громадяне дальше пливуть і при касі питаються „чи попис вже зачався?“ І знова рух, сміх, забава на площі. Є нас ще — більше.

Смеркає. Забаву в одній части городу (бо в подальших здорово гуляє молодь), закінчує ліцитація на „наречену“. Купує її за 4360 мк. якийсь щасливець, відбирає свій здобуток і несе на руках до буфету. Поволі город пустіє, цей „Український город“, наша гордість. Має він тор асфальтовий, якого в краю другого не знайдеш. Широкий лан щойно опарканений коштом півтора міліона марок п. Чи знає наша суспільність, хто і якими фондами це зробив? Відкрию тайну. Старшина „С-Б“, затягаючи позичку в наших інституціях. Питання найблище, хто має тепер сплатити? Думаю, що наша жертволюбива суспільність. Город жеж — її власність.

„С-Б“ має на меті поставити постійні степениці, одягальні, направити тор знищений військом, завести електричне освітлення, словом виекві пувати город дійсно по европейськи.

Це нехай буде завданням нашої суспільности. Нехай не буде між нами ні одної людини, що не мала би в „Українськім Городі“ свого метра землі. Справа пильна. „Секція площі „С Б“, якої провід обняв м. голова т. д-р Волошин Михайло, працює без впину. Поміч для неї скора і конечна. Купіть метер землі і вписуйтеся в члени „С-Б“.

Іван Ігнат.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринок 10, вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці понизше 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

✝ Посмертні згадки.

Семен Войчак, емерит. учитель, довголітній робітник в учительськім званню, не діждавшися волі рідного краю, помер дня 14. червня 1922 р. в селі Ладанцях, пов. Перемишляни, проживши 76 літ. О чім знакомих та другів покійного повідомляє опечалена родина. В. Й. П.
1753 1—1

✝

Львівська Філія Т-ва Д... ...оги Еміґрантам з Наддніпрянської України

сповіщає з жалем і сумом земляків-еміґрантів, знайомих, приятелів і все українське громадянство про те, що:

дня 18. червня б. р. у Львові помер

ТРОХИМ ФЕДОРОВИЧ ВЕРХОЛА

За часів У. Н. Р. бувший Член Укр. Установчих Зборів; був. Проскурівський Повітовий Комісар; був. Голова Повітової Народньої Управи; був. Голова міста Проскурова; був. Директор „Господарсоюза“ в Проскурові.

Похорон відбудеться дня 22. червня. Винос тіла о год. 3. по полудні з каплиці клініки, Пекарська вул. ч. 52.

ЖЕРТВИ

Школи У. П. Т. в Долині в небезпеці

Всі культурні та економічні повітові Т-ва, на зборах 14. мая, щоб ратувати загрожені матеріяльно школи УПТ. в Долині (ґімн., семінар, нар. школа) і покрити дефіцит 600.000 мп., який не удалось покрити орґанізованою збіркою в повіті, бо заборонило староство, рішили наложити добровільний податок; в самому місті Долині шляхом викликування, в повіті шляхом одноразового оподаткування; свящ. на 5000 мп., нарід. учит. на 2000 мп., инші верстви від 1000—10.000. Податок з повіту належить прислати на долучених чеках. — Хай ніхто з свідомих громадян Долини і повіту не остане позаду. — Кружок УПТ. Секція „Рідної Школи“, Т-во Учительська Громада“. Філія „Просвіти“, Т-во „Охорони Молодіжи“, філія „Сільського Господаря“.

Одноразові жертви на „Рідну Школу“ в Долині, від 17. V. до 15. VI.

зложили і викликують: Зборовський Михайло 2000, кличе Юркевича Михайла і Кардаша Михайла, Левицький Михайло 2000, кличе Штеня Івана і Данюка Михайла, Бойдуник Теодор 1000, кличе Бойдуник Анну і Бойдуника Теодора Николи, Бойдуник Іван 1000, кличе Хомяківну Марійку і Геню, Назаревич Омелян 2000, кличе Шумея Дмитра і Шишика Романа, Каменецький Юліян 1000, кличе Чесака Івана і Міхняка Романа, Андрушків Данило 1000, кличе Гладича Осипа, Майхровича Осипа і Филипчака Николу, Филипчак Никола 1000, кличе Бойдуника Михайла, Козака Івана і Антоновича Володимира, Шумей Дмитро 2000, кличе о. Михайла Ладу і о. Михайла Хавлюка. Гладич

Осип 1000, кличе Жмуркевича Михайла і Грицея Івана, Бойдуник Михайло 1000, кличе Василя Мазуркевича Теодора, Николу Мазуркевича Петра і Михайла Штеня Якима, Винник Осип 2000, кличе Миколу Антоновича і Льва Гібайла, Сайко Володимир 1000, кличе о. Семкова і Івана Фреєва з Ракова, о. Лада Михайло 2000, кличе Еміліяна Париллього, Дамяня Фуртака і Льва Борачка, д-р Пачовський Михайло 5000, кличе Марущака Василя, д-ра Даниловича Северина і Грицея Михайла, Юркевич Михайло 2000, кличе Стефанишина Михайла, Грибовича Теодора, Штень Володимир 5000, кличе Грицея Дмитра і Кардаша Стефана, Медвідь Осип 1000, кличе Данюка Маріяна, Антоновича Івана, Ткачика Осипа і Костецького Осипа Стефана, Антонович Володимир 1000, кличе Бойдуника Осипа, Любачевського Остапа і Стефанишина Антона. Ковак Іван 1000, кличе Іваськевича Николу, Павловича Стефана і Клецуна Михайла, о. Хавлюк Михайло 5000, кличе Яримовича Михайла, Парилльову Анну і Івасюка Николу, Антонович Іван 1000, кличе Антоновича Михайла Івана і Креховецького Якуба Николи, Антонович Никола 2000, кличе Филипчака Петра, Здерковського Володимира і Тимкова Івана, Гретчак Василь 1000, кличе Юревича Івана, Винника Михайла, Маруняка Андрія, Струтинського Івана, Струтинського Стан. і Томасеневича Михайла, Штень Іван 2000, кличе Грицея Володимира і Грицея Йосифа Дмитра, Кардаш Стефан 5000, кличе Грицея Михайла Николи і Мазуркевича Теодора, Чесак Іван 1000, кличе Горбая Василя і Грибовичівну Анну, Стефанишин Михайло 2000, кличе Грицея Остапа, Костецького Осипа Стефана і Горбового Івана, Грибович Теодор 2000, кличе Рудого Волод., Фуртакову Марію, Машуляка Петра і Яцишина Николу, Мазуркевич Василь 10000, кличе Грицей Антоніну, Крикановського Всеволода і Зобніва Павла, Павлусевич Володимир 1000, кличе о. Тимкова Івана і о. Богдана Соловія, о. Тимків Іван 5000, кличе о. Николу Білецького і о. Семкова Гарасима, Парилле Анна 5000, кличе Притулякову Марію, Штеневу Анну ж. Володимира, Піцика Василя, Івасюк Нилола 5000, кличе о. Семена Шпіцера і Гуменюка Михайла, Яримович Михайло 5000, кличе Гошовського Ів., о. Стаскова Григ. і о. Іпол. Погорецького, о. Іпол. Погорецький 5.000 — кличе о. Юліяна Твардієвича і о. Микитку зі Струтина; Терлецький Никола 10.000 — кличе: Штеня Антона зі Заліщик і Коляджина Василя; Бойдуник Осип 1.000 — кличе: Кардаша Ілька, Кардаша Василя і Іваськевича Володимира; Коропецька Стефанія 2.000 — кличе: Яримовичеву Брон. і Шухевичеву Дарію; Данюк Маріян 1.000 — кличе: Антоновичівну Марійку, Лешнюха Василя і Ковальського Гриня; Королюкова Олена 2.000 — кличе: Міхнякову Марту, Скаскову і Кардашівну Ольгу; Грицей Дмитро 5.000 — кличе: о. Притуляка Николу, Мавуркевич Берту, Сімкова Венедикта з Болехова, Королюка дир. з Крехович і Николина ветер. з Задеревача; Майхрович Осип 2.000 — кличе: Сембратовичівну з Кальної, Мацевича Дмитра, О. Степаняка з Лолина і Моґетича Романа.

На українську Університетську Молодь вложили: Оля Вернюківна, Олесько 1.000; в Трушевичах п. Ніжанковичі: Дзюбинський Петро 500, Угоринський Михайло 1.000, М. Біганський 1.000, Гірник Н. 500, Г. Богоніс 300, В. Качковський 321, Колодій 100, С Мощинський 500, В. Кречковський 400; „Народня Торговля" Львів 35.000 (на політ. вязнів). — Всім Жертводавцям склдає на сім місци подяку

Центральний Комітет Збірок.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов Тов-а Кресктовсго „Віра" в Раві Руській

Спис довжників,

які побрали в Земельнім Банку Гіпотечнім у Львові векслеві позички в р. 1919 (в часі безробіття), а які досі ще не поладнали своїх векслів в касі Банку (у Львові, вул. Підвалля ч. 7).

Проти тих довжників змушений Банк подати векслі до протесту і подати до Суду позов о наказ заплати.

З уваги, що запізвані довжники поносять так великі судові кошти, що значно перевисшають самий весь довг, проте Банк здержався був з внесенням позвів ще аж до кінця місяця мая ц. р., щоби дати можність всім довжникам поладнати векслі без позву. Значна частина довжників поладнала свої векслі, одначе — на жаль — ще досить багато довжників досі не поладнало тих векслів і Банк змушений є вже остаточно ті векслі протестувати скаржити.

Щоби ручителям дати можність склонити довжників до поладнання векслів, розпочинається отсим оповіщати партіями спис довжників і їх ручителів в тій ціли, щоби ще бодай частина могла вчасною полагодою векслів запобігти тим так великим коштам.

А саме: з огляду що вношення позвів відбувається постепенно, поодинокими партіями, то бодай деякі довжники зможуть евентуально ще запобігти дальшим коштам, через се, що негайно полагодять свої векслі.

Досі не полагодили ще своїх векслів між иншими отсі довжники: (р. перед назвищем значить ручитель).

134. Цап Стефан, перш. векс. на К. 900, ручителі: Біліковський Тит, Кроцила Іван. Маркевич Микоца, Москва Михайло; дальш. векс. ла К. 2900, ручителі: Лемішка Іван, Кулай Йосиф, Кушнір Стефан, Гілей Стефан, Питель Стефан, Сендеґа Інан, Дідух Еміль, Заклинський Іван.

135. Чернюх Йосиф, перш. векс. на К. 600, ручителі: Стахів Іван, Кульчицький Іван, Кураш Юрій, Король Данило; дальш. векс. на К. 1500, ручителі: Ґоральовський Омелян, Гудима Іван, Нєдьвєцкий Осип, Чуйка Данило, Фітьо Микита, Починок Осип.

136) Джулинський Микола, перший вексель на К 800, ручителі: Олексин Григорій, Оглій Маріян, Павлюк Антін, Лукашевич Анатоль, Ільницький Алексаплер, дальший вексель на К 1.800, ручителі: Фішер Емілян, Тиравський Петро, Кулинський Дмитро, Дорик Василь, Граб Маріян, Піскер Евстахій, Боднар Іван.

137) Драцікевич Петро, перший вексель на К. 700, ручителі: Шидловський Микола, Чернецький Антін, Нежник Василь, дальший вексель на К 2.500, ручителі: Чернецький Антін, Нежник Василь.

138) Дзьобало Петро, перший вексель на К. 1.200, ручителі: Гриза Семен, Косар Микола, дальший вексель на К. 2.900, ручителі: ті самі і Ґузик Ілія, Ільків Іван, Баранєцкий Осип, Бійовський Василь, Остап Василь, Дудрик Іван.

139) Дмитрович Володимир, перший вексель на К. 900, ручителі: Михалишин Семен, Походай Данило, Скульський Григорий, Куликовець Дмитро, дальший вексель на К. 3.150, ручителі: Матура Григорій, Олинець Павло, Ґловацький Дмитро, Панькевич Іван.

140) Дякун Володимир, перший вексель на К. 1.200, ручителі: Панасюк Гаврило, Остап Василь, Матвіїшин Василь, Кушнір Стефан, Білик Йосиф, Піндус Іван, дальший вексель на К. 1.800, ручителі: Карпів Александер, Кобзяр Микола, Василишин Миколай, Мандзюк Андрій.

141) Деркач Михайло, перший вексель на К. 500, ручителі: Соницький Іван, Прох Стефан.

142) Дума Семен, перший вексель на К. 600, ручителі: Прокопів Теодор, Угрин Василь, дальший вексель на К. 3.850, ручителі: Гевало Микола, Жук Григорій, Гуляк Іван, Дмитерко Теодор, Діжак Семко, Филипович Володимир, Дмитерко Стефан, Гойхман Дмитро, Костів Еміліян, Кос Василь.

143) Фішер Еміліян, перший вексель на К. 900, ручителі: Левак Йосафат, Півень Теодор, Москва Теодор, Ільницький Олекса, Леонтович Стефан, Новоженюк Віктор, дальший вексель на К. 2.900, ручителі: Кушнір Іван, Плотиця Ілько, Тиравський Петро, Косенюк Стефан, Жирко Василь, Супрун Ілія, Пильчак Теодор, Ділич Іван Фітьо Филип.

144) Фрасуляк Никола, перший вексель на К. 1.100, ручителі: Бутель Олекса, Дмитрук Петро, Ґой Михайло, Дмитерко Стефан, Кіт Іван, Надрічний Теодор, дальший вексель на К. 3.450, ручителі Іваськів Микола, Ґолда Макарій, Бочилюк Іван, Конюх Василь, Луцишин Теодор, Кулай Методий, Ґрещак Дмитро, Шумський Михайло, Дрозда Григорій.

В справі закона про примусове обезпечення

На численні запити в с польського закона про примус огневого обезпечення подаємо до відома, що:

1) Закон постановляє найвиразнійше, що обезпечення будинків в „Польській Дирекції взаїмних обезпечень" у Варшаві може наступити допевра по упливі часу, на який заключено дотеперішний договір обезпечень в иншім товаристві. В законі нема ніякої згадки, щоби на випадок, коли будинки вже в якім товаристві обезпечені нисше своєї теперішної вартости, мусіли вони бути обезпечені на решту вартости в Польській Дирекції взаїмних обезпечень. А що до противаконного поступовання ніхто не може бути змушений, тому і ніхто не може бути приневолений до сего, щоб обезпечав свої будинки в „Польській Дирекції взаїмних обезпечень" чи в цілости, чи в части так довго, доки обезпечає їх в иншім товаристві.

2) Обезпечення в „Дністрі" і в товаристві Краківськім є тревалі і так довго не кінчаться, доки обезпечення не виповіджені; длятого не вільно писати у внесках „Польської Дирекції взаїмних обезпечень", що обезпеченнє в тов. „Дністер", чи тов. Краківськім кінчиться в якімсь календарно означенім речинци, а зате треба би писати „обезпечентревало без речинця".

3) Розсівання агентами „Польської Дирекції взаїмних обезпечень" у Варшаві вісток, що тов. „Дністер" чи тов. Краківське мають бути знесені, або що оба с ітовариства упали, є очевидно незгідні з правдою і тому належить подавати дотичним товариствам свідків і імена та назви тих, що такі вістки розсівають, в ціли виступлення проти них в судовій дорозі.

4) В цілім законі про примус огневого обезпечення нема ніяких карних санкцій проти тих громадських урядів, що не предложать „Польській Дирекції взаїмних обезпечень" виказів згл. списів чи оцінок усіх громадських будинків. До сего після закона має собі уживати „Польська Дирекція взаїмних обезпечень" своїх таксаторів, а уряди громадські за непредложення тих виказів не можуть бути карані, бо до таких виказів після закона не є обовязані. I 2—6

Дирекція товариства взаїмних обезпечень „Дністер".

НАДІСЛАНЕ.

ЗАЯВА.

Лист котрий писав я в марті 1921 р. до стрийка Евгена Білинського в чисто родинних справах, п. судія Кипрян Білинський поширює і уживає його яко оруддя для нечесних інтриґ родинних і мимо сего, що я той лист аналював, віддає до ужитку постороннім людям, котрі з браку иншого занаття толкують цей лист на польську мову і обносять по судах. Приневолений таким поступованням, забороняю отсею дорогою дальше публікування листу. Рівночасно заявляю, що поширювання вище згаданого листу є з гори обчислене на збезчещення мойого стрийка п. Евгена Білинського, а що п. Кипріян Білинський поставив собі за мету. — Щоби дійти до цілі п. Кипріян Білинський не оглядаєся на се, що таким поступованням приносить мені і мойому братови велику шкоду, але в засліпленню не перебирає в средствах.

Краків, 10./VI. 1922 р.

1756 1—1 **Стефан Білинський.**

ОПОВІСТКИ.

Вечір української сатири і гумору уладжує ред. сат. гум. журналу „БУДЯК" дня 29. ц. м. в салі Лисенка. Дві актуальні фарси, рецітації, монольоґи, куплєти. Подробиці на днях. 1763 1—1

Учениці жіночої ґімназії СС. Василиянин у Львові дають дня 21. ц. м. в салі Муз. Т-ва ім. Лисенка аматорську виставу „Сніжинка". Початок о год. 5. по пол. Білети від 600—100 Мп. до набуття в Книгарні Шевченка. 1754 1—1

Вступні іспити до І. кл. і до II—IV. кл. в українській прив. ґимназії в Снятині відбудуться в днях 28. і 29. червня 1922. Вписи: 27. червня. — УПРАВА. 1751 1-2

Засідання Головного Виділу „Союза Українок" відбудеться в цей четвер дня 22. ц. м. винятково о год. 5 по пол.

З рамени пром.-торг. Секції відбудуться в четвер о год. 6. вечером. Ширші сходини членів Союза Українок; на деннім порядку принятте статуту для кооперативи вишивок і вибір Управи кооперативи. Проситься о чисельну присутність членів. 1—1

З Правничого Товариства. Продовження відчиту д-ра Романа Ковшевича п. з. „Замітки про устрій судівництва" відбудеться в четвер 22. червня год. 6 вечером, саля „Бесіди" (Народний Дім) Рутовского. 1758 1—1

Вступні іспити до І. кл. прив. ґімназії в Комарні відбудуться 26, 27. і 28. ц. м. Не повинно бути села в рудецькім повіті, яке не скористало би з нагоди вінувати дітей своїх, дівчат і хлопців, освітою в ґімназії або 7 кляс. школі народній в Комарні. — Управа „Рідної Школи" в Комарні. 1760 1—1

В Чорткові в приват. Українській ґімназії з правом прилюдности (рескр. поль. мін. вір. і пр. ч. 10173/II. з 22. V. 1922) відбудуться вступні іспити до І. кл. 28. а до II—VIII. кл в днях 29. і 30. червня. Вписи до всіх кляс також в згаданих днях. Отсим проситься Всеч. парох. уряди учительство та всі товариства і кому добро рідної школи лежить на серці постарати, щоби як найбільше число молоді прибуло до ґімназії. — БАБИН, упр. ґімназії. 1735 1—2

Зїзд Товаришок, що зложили матуру в 1912 р. в українському ліцеї в Перемишлі, відбудеться в неділю дня 25. червня п. р. Розпічнеться Богослуженням в каплиці Інститута о год. 9. рано. Вечером концерт при співучасти Ольги Шатинської-Березовської, піяністки Наталії Кміцикевич-Цибрівської і шістнайцятки Перемиського Бояна. — За Комітет: Софія Мануляк, Ірена Негребецька, Олена Чайківська. 1737 1—3

З Дирекції прив. дівоч. ґімназії з правом прилюдности УПТ. в Тернополі. Вступні іспити до кляс І. до III. будуть 22.—23. червня. Вписи до тих кляс будуть для бувших учениць 22. червня, для нових 23. червня. 1731а) 1—2

Вступні іспити до кляс II.—VII. в 7-клясовій дівочій школі ім. Шевченка у Львові (вул. Мохнацького 12) відбудуть в днях 28., 29. і 30. червня. До іспиту треба предложити метрику хрещення, послідне шкільне свідоцтво і посвідку щіплення віспи. Вписи до всіх кляс будуть переведені перед вакаціями в днях 29. і 30. червня.

Вступні іспити і вписи на І. і II. рік жіночої учительської семінарії У. П. Т. у Львові (вул. Мохнацького ч. 12) відбудуться в днях 29. і 30. червня. Предложити належить: метрику хрещення, послідне шкільне свідоцтво і свідоцтво здоровля, виставлене шкільним або міським лікарем. 1720 2—5

Спільні Ширші Сходини членів Кружків УПТ. ім. Ганни Барвінок і „Т

КІНОТЕАТРИ
КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від неділі 18. червня 1922. велику драму на 5 дій. Перлина паризької фабрики Gaumont п. з:

:: :: ЙОГО ДОНЬКА. :: ::

Серія IV. і послідна зворушуючого і плегарного архитвору екрану

:-: „ТРАҐЕДІЯ ПОВСТАНЦІВ" або „ҐРАФ САНДОРФ". :-:

Шевченка відбудуться в неділю 25. червня ц. р. в школі ім. Шевченка при вул. Мохнацького 12. о годині 5. по полудни. На дневнім порядку: 1. Відкриття Сходин. 2. Рідна Школа в життю народа — реф. дир. М. Галущинський. 3. Школи УПТ. у Львові — реф. К. Малицька. 4. Дискусія — внесення. Всі громадяне і громадянки стрийського передмістя повинні явитися на цих сходинах з огляду на вагу справ, які мають бути порушені в рефератах. — За Старшини Кружків: Д-р Іван Волошин, Константина Малицька. 1728 1—5

Вписи до Торговельної Школи Тов. „Просвіта" у Львові вул. Корняктів ч. 1 на шкільний рік 1922/23, а саме: 1) до 2-клясової школи, 2) на однорічний торговельний курс, 3) на піврічний курс для дорослих, 4) на курси новітніх мов, приймаються в днях 20 і 28—29 червня 1922. в д. 10·30—12·30 в полудне. Однорічний курс є призначений для абітурієнтів середних шкіл, прочі для тих, що покінчили 3 кляси виділової або середної школи, хотяйби з двійкою з латини і греки або зложать вступний іспит з научного матеріялу тих кляс з української і німецької мови, ґеоґрафії, рахунків, ґеометрії і природи. Іспити будуть відбуватися 28. червня 1922. 1708 2—3

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Михайло Дуда, фельдвебель, повідомляє через наш часопис родину в Верхни Дмитра Дуду, Ілію й Маґду Кавцунів в Дубі, що вернувши з Сибіру перебуває тепер на Україні і незабаром буде дома.

„Лісовик" адреса посте рестанте „Кропива" Терка п. Балигород. 1750 1-1

Дрібні оголошення.

ТОКАРНІ, Стругачки, Вертячки, Гиблярки, Тасьмові пили, Циркулярки, Кружляки, Вінди, Трансмісії, Паси поручає „Пільот", Львів Баторого 4. 1277б) 9—30

ВАЖНЕ для безрільних Америкканців! По закупно кількаморґових парцель засіяного ґрунту до Якова Старка в Белзі пов. Сокаль. 1731 2—2

СОЮЗ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ кооператива з обм. порукою у Львові вул. Руська 3, II. прийме одного старшину — інваліда У. Г. А. як книговодця і кореспондента. Зголошення з документами до Союза в год. 9—2. XXI 2—3

КРАВЕЦЬКА робітня „Союза українських інвалідів" у Львові вул. св. Софії 25, прийме вправленого кравецького челядника. — інваліда з української війни. XXI 2-3

МАШИНА до писання, системи Ремінґтон, уживана, в добрім стані оказійно до продання. Відомість у Леона Ґеллера Станиславів, вул. Собіского. 1730 2-3

АБСОЛЬВ. ПРАВ з 3 ісп. і торг. курсом у Відні, пяніст і дріґент, старш. Г. А., пошукує посади конціпієнта евент. відпов. заняття. Ласкаві зголошення на адресу: д-р Ст. Дольницький, адв. в Сколім. 1736 2—3

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ ВАСИЛЬ — зверне до неділі 23. ц. м. мої скрипти. Коцур. 1817 2—2

ПОСАДА огородника, нежонатого, найрадше закордонця, який умів би провадити самостійно заведення огородниче (продукція ярин, цвітів, букетів, садівництво) сейчас до обняття в заведенню огородничім в Коломиї. Ціле удержанне і платня після умови. Зголошення личні або письменні до Заведення огородничого в Коломиї, вул. Крашевского ч. 68. 1709 3—3

УЧИТЕЛЬКИ на село до двох дівчат з I. і III. кл. ґимназ. пошукується сейчас. Зголошення з условіями до державного лісництва Камінка п. Сколе. 1710 3—3

ЦЕГЛУ, вапно і дахівку висилає „УБУС" Львів, Оссолінських ч. 6. XVI 4—10

ДВІ ДІВЧИНИ і одного хлопця до праці в кухні потрібно сейчас. Зголошуватися в Адм. Вістника. 1749 1—2

ПАРОХІЯ ДОВГЕ п. Моршин близько Стрия, в Моршині гарне купелеве заведення до заміни. 1748 1—3

ВАЖНЕ для реем'ґрантів. Прийму до спілки з більшим капіталом до викінчення тартаку, млина і експльоатації ліса. Зголошення: Білинський, Воля мигова. 1759 1—3

МУЩИНА на урядовім становищі ожениться з панною евентуально з провінції. Зголошення проситься слати до 1. VII. під „Будучність" до Адм. Гром. Вістника. 1—4

ЦЕРКВИ, всілякі мешкальні, господарські будинки, читальні, народні доми, проєктує, будує і виконує всілякі коштописи і оцінки, виїзджає на провінцію — Филемон Левицький архітект і конц. будівничий у Львові, вул. Театинська ч. 10. 1686 1—2

КУПЕЦЬ, розуміючийся на всіх товарах торговлі, з 14-літньою практикою, перед війною був начальником в „Достаї" філії в Станиславові, при тім оден рік в апровізації при б. ц. к. Старостві яко орґанізатор кооператив, прийме сейчас посаду в якім будь торговельнім складі, знищений війною опинився в Повітовім Бюрі відбудови, де покидає місце з причини ліквідації бюра. На жаданнє може явитися. Адреса: „Кооператист" Книгарня Ашкенази, Калуш. 1761 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Надзвичайні Загальні Збори
„Каси ощадности і кредиту"

стов. зар. з обмеж. порукою

в РАДЕХОВІ

відбудуться в середу д. 28. червня 1922 о г. 2. по полудни в салі Народного Дому.

На дневнім порядку:

Справа маєтку Брендасівки.

Колиб в означенім часі не явилось приписане статутом число членів — відбудуться збори того самого дня о год. 3-ій при кождій скількости членів. 1663 1-1

За Дирекцію: **О. Шухевич.** За Надз. Раду: **Д-р Пелліх.**

Українська кравецька робітня

Івана Сіменовича

в Станиславові. вул. Сапіжинська 23, (ріг 3. Мая)

виконує солідно та скоро всякі замовлення, входячі в обсяг кравецтва мужеського і з власного матеріялу у великім виборі після найновійших журналів. 1538 7—?

5.000 Мкп.!

на будову дому „Рідна Школа" в Станиславові зложили дальше по 5.000 мп. і кличуть:

Смульський Корнель кличе: 1) Свіченюка Івана в Заліщиках 2) Підлуського Волод. в Чорткові. о. В. Коссевич кличе: 1) о. Панька Городецького в Ляхівцях 2) о. Василя Гриная в Солотвині. Дудрович Юрко з Бурштина кличе: 1) суддю Гвоздовича Івана в Бурштині, 2) д-ра Мих. Бабюка адвоката в Бурштині. Івавець Пилип кличе: 1) Свища Василя, купця в Надвірній 2) Павлусевича купця в Надвірній. Снігурович Северин кличе: 1) о. Снігуровича Мих. в Ромашівці 2) Галібея Мих. кам. майстра у Львові. о. Василь Томович кличе: 1) Луцького Михайла в Ямнині 2) Кондрата Кальбу в Мозолівці. А Запалило кличе: 1) Данилюка Мих. в Раківчику 2) Михайловича Івана в Товмачику. Кабарівський Волод. кличе: 1) Михайлівського Теодора у Львові 2) Мельника Михайла у Львові. Д-р Секела Роман кличе: 1) д-ра Теофіля Кормоша в Перемишлі 2) д-ра Волод. Загайкевича в Перемишлі. Голійчук Теодор кличе: 1) о. Кушвика Евгена в Пяновичах 2) о. Антона Рудавського в Гаях. Ціхоцька Анна кличе: 1) Анастазію Торончаківну в Косові 2) Анастазію Ільницьку в Антонові. Д-р Андрій Гаврилюк кличе: 1) Олексу Данилевича 2) Максима Кирика 3) Теодора Стельбицького 4) о. Йосифа Коцельського 5) Олексу Романчука 6) Василя Цвгана — всіх в Збаражи. о. Йосиф Проць кличе: 1) Апольона Сімовича в Снятині 2) о. Якова Дутчака в Снятині. „Сокіл-Батько" у Львові кличе: 1) Міщанське Братство" у Львові 2) Українське Т-во передміщан „Зоря" у Львові. 1217

Біланс за рік 1921

Т-ва госп. кредитового

„НАРОДНИЙ ДІМ"

стов. зареєстр. з обмеж. порукою

в Добромилі.

Число членів 814.

Резерв. фонд	2.917·20 мп.
Сп. резерва страт	490·00 „
Уділи	70.934·07 „
Разом	74.341·27 мп.

Зиски:

з рахунку відсотків	28.466·44 мп.

Страти:

з рахунку завідування	27.029·82 мп.
„ недвижимостей	853·79 „
„ движимостей	381·66 „
зиск до сп. рез. страт на 1922 р.	201·17 „
Разом	28.466·44 мп.

1762 1—1 УПРАВА.

Конкурс.

Тов-о Українська Захоронка у Львові розписує отсим конкурс на кілька посад захоронкових учительок. О посади можуть старатися учительки і абсольвентки фребліських курсів, замешкалі у Львові. Платня відповідно до кваліфікацій. Письменні подання належить вносити в реченці до 20. липня н. р. на адресу: Стеф. Кульчицька. Львів, Ринок 10. I. пов. — Краєвий Союз Кред. 1739 2—3

„Полотно" Львів, Зіморовича 20 полотна, цайґи, сукна, мотузяні вироби

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

:: :: „У-БУ-С" :: ::

УКРАЇНСЬКИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ СОЮЗ
Львів, вул. Оссолінських 6

продасть зараз:

праси до виробу цементових дахівок та бетонів, дахівку, бляху і т. д. — — — —

виготовляє проєкти:

церков, приходських та громадських будинків, млинів, фабричних домів і т. д. XVI 3—10

Вже вийшла з друку

накладом львівської філії українського краєвого тов. охорони дітей і опіки над молодю книжочка

„Малий лікар"

гігієна для дітей в образках і віршах.

По проєкті лікаря д-ра Олександра Барвінського звіршував Юра Шкрумеляк.

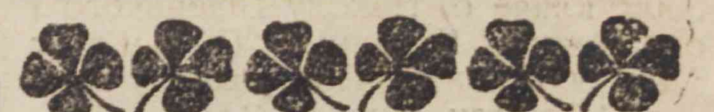
Образки арт. малярки Олени Кульчицької.

Ціна 500 Мп. без почтової пересилки.

Надається дуже на нагороди пильности і до науки гігієни по школах, захоронках і захистах.

Набути можна в українських книгарнях.

Купуйте для своїх діточок, бо наука гігієни робить щасливими і діточки і родичів і заощаджує непотрібні видатки в часі слабости. 1691а) 2—3

Урядово уповноважене до парцеляції одинокe українське

ПАРЦЕЛЯЦІЙНЕ ТОВАРИСТВО

„ЗЕМЛЯ"

стов. зар. з обм. порукою

у ЛЬВОВІ, Ринок 43,

ч. телеф. 533.

переводить парцеляції і приймає вкладки до обороту на 10% і висше 724 після умови. 1—?

ДЗВОНИ

з найлучшого металю о чистім, звінкім голосі по найдешевшій ціні та з 25-літньою ґарантією

можна купити або замовити в Першій українсько-американській лярні і складі дзвонів

Ч. ФЕЛЬЧИНСЬКОГО

ТЕРНОПІЛЬ, Тарнавського ч. 64. 1411 —?

14

Ширіть наш часопис! 7—7

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. З друкарні Спілки „Діло"